

Súd: Okresný súd Vranov nad Topľou
Spisová značka: 4C/70/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8822202687
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 07. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Barbora Kovaliková
ECLI: ECLI:SK:OSVT:2023:8822202687.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Vranov nad Topľou sudkyňou JUDr. Barborou Kovalikovou v spore žalobcu: D. U., P. XX. XX. XXXX, X. Y. C. H. XXX/XX, XXX XX J. P. X., zastúpeného: Mgr. Oto Saloky, advokát, Hlavná 94, 080 01 Prešov, proti žalovanému: Slovenská republika, zastúpená Generálnou prokuratúrou SR, Štúrova 2, 812 85 Bratislava, IČO: 00 166 481, o náhradu škody vo výške 1.551,96 eur, takto

rozhodol:

- I. Konanie v časti o zaplatenie 18,48 eur **z a s t a v u j e .**
- II. V prevyšujúcej časti žalobu **z a m i e t a .**
- III. Žalovanému nárok na náhradu trov konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca sa žalobou doručenu tunajšiemu súdu dňa 12. 12. 2022 domáhal zaplatenia 1.551,96 eur a náhrady trov konania titulom náhrady škody.

2. Svoju žalobu odôvodnil tým, že uznesením Okresného riaditeľstva PZ vo Vranove nad Topľou - Obvodné oddelenie PZ Vranov nad Topľou zo dňa 31. 01. 2013, ČVS: ORP-679/VT-VT-2012, bolo žalobcovi vznesené obvinenie z prečinu ublíženia na zdraví podľa ust. § 156 ods. 1 Trestného zákona v jednočinnom súbehu s prečinom výtržníctva podľa ust. § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona (ďalej len „uznesenie o vznesení obvinenia“). Proti uzneseniu o vznesení obvinenia podal žalobca v procesnom postavení obvineného dňa 12. 02. 2013 sťažnosť, ktorá bola uznesením Okresnej prokuratúry Vranov nad Topľou zo dňa 04. 04. 2013, sp. zn. Pv 1001/12-5, zamietnutá ako nedôvodná. Po vykonaní úkonov prípravného konania prokurátorka Okresnej prokuratúry Vranov nad Topľou dňa 12. 06. 2013 podala na žalobcu obžalobu. Rozsudkom Okresného súdu Vranov nad Topľou zo dňa 04. 07. 2018, sp. zn. 2T/105/2013, bol žalobca podľa ust. § 285 písm. c) Trestného poriadku spod obžaloby v celom rozsahu oslobodený, pretože nebolo dokázané, že skutok spáchal obžalovaný. Okresný súd Vranov nad Topľou uznesením zo dňa 05. 03. 2019, sp. zn. 2T/105/2013, ktoré bolo doručené obhajcovi žalobcu dňa 26. 04. 2019, zoberal na vedomie späťvzatie odvolania prokurátora proti vyššie uvedenému rozsudku. Je zrejmé, že orgány činné v trestnom konaní nepostupovali správne a v súlade s príslušnými právnymi predpismi, vo fáze prípravného konania nepreverili všetky dôležité skutočnosti, hoci v zmysle zásad trestného konania uvedených v ust. § 2 Trestného poriadku sú povinné s rovnakou starostlivosťou objasniť okolnosti svedčiace proti obvinenému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech, a v oboch smeroch vykonávať dôkazy tak, aby umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie (§ 2 ods. 10 Trestného poriadku). Keďže vyššie uvedené trestné konanie vedené proti žalobcovi skončilo oslobodením jeho osoby spod obžaloby, teda inak, než jeho právoplatným odsúdením, úkony orgánov činných v trestnom konaní vykonané v priebehu trestného konania, najmä uznesenie o začatí trestného stíhania a uznesenie o vznesení

obvinenia, treba považovať za nezákonné a zasahujúce do základných práv žalobcu. Oslobodenie spod obžaloby znamená, že výsledky trestného konania ukazujú, že nejde o trestný čin, zároveň znamená, že podozrenie zo spáchania trestného činu sa nepotvrdilo a vyšla tak najavo nezákonnosť rozhodnutia o začatí trestného stíhania a o vznesení obvinenia. V zmysle konštantnej judikatúry SR oslobodenie spod obžaloby má rovnaké dôsledky ako zrušenie uznesenia o začatí trestného stíhania pre jeho nezákonnosť. V prípadoch skončenia trestného konania inak, než právoplatným odsúdením, t. j. v danom prípade oslobodením žalobcu spod obžaloby má žalobca ako poškodený právo na náhradu škody, za ktorú v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z. z.“) zodpovedá štát. Zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci je konštruovaná ako zodpovednosť objektívna a absolútna, ktorej sa štát nemôže zbaviť. Zodpovednosť za škodu spôsobenú začatím a vedením trestného konania, ktoré sa neskončilo právoplatným odsúdením obžalovaného, je špecifickým prípadom zodpovednosti štátu podľa zákona č. 514/2003 Z. z. Nakoľko predmetný zákon výslovne neupravuje nárok na náhradu škody v prípade oslobodenia obžalovaného spod obžaloby, v zmysle konštantnej judikatúry treba vychádzať z analogického výkladu úpravy najbližšej, a to z úpravy zodpovednosti za škodu spôsobenej nezákonným rozhodnutím. Rovnaký význam ako zrušenie právoplatného uznesenia o vznesení obvinenia pre nezákonnosť má v tomto zmysle tiež zastavenie trestného stíhania alebo oslobodenie spod obžaloby. Súdna judikatúra dôvodila, že zmyslu právnej úpravy zodpovednosti štátu za škodu zodpovedá, aby každá majetková ujma spôsobená nesprávnym či nezákonným zásahom štátu proti fyzickej osobe, bola odčinená. Systematickým a logickým extenzívnym výkladom dospela k záveru, že ak došlo k zastaveniu trestného stíhania alebo k oslobodeniu spod obžaloby, treba s prihliadnutím na konkrétne okolnosti a dôvody vychádzať z toho, že osoba trestne stíhaná čin nespáchala a že trestné stíhanie proti nej nemalo byť začaté. Nárok na náhradu škody spôsobenej začatím trestného stíhania sa posudzuje ako nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím (porovnaj napríklad R 70/1994). Rozhodujúcim meradlom opodstatnenosti začatia (vedenia) trestného stíhania je neskorší výsledok trestného konania. (napr. rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo/54/2011, 4MCdo/15/2009, 1Cdo/64/2008, 4Cdo/183/2009, 4Cdo/66/2018). Žalobca taktiež poukazuje na to, že právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom je základným právom každého garantovaným čl. 46 ods. 3 Ústavy SR a čl. 36 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd, ktorého sa možno domáhať v medziach zákonov, ktoré toto ustanovenie vykonávajú (čl. 51 ods. 1 Ústavy SR). V súvislosti s nezákonným začatím a vedením trestného konania vznikla žalobcovi škoda spočívajúca v účelne vynaložených trovách jeho obhajoby v trestnom konaní. Ide o trovy obhajoby vyčíslené obhajcami D.. O. J. v sume 358,95 eur, G.. D. C. v sume 339,72 eur a D.. A. H. v sume 853,29 eur, teda spolu vo výške 1.551,96 eur. Žalobca v prílohe tejto žaloby predkladá príjmový doklad zo dňa 23. 02. 2022 o zaplatení účtovaných trov za obhajobu vykonanú advokátmi D.. O. J., G.. D. C. a D.. A. H. zo strany žalobcu a tiež zmluvu o postúpení pohľadávky zo dňa 29. 07. 2019 uzavretú medzi G.. D. C. a D.. A. H. v rámci procesu prípravy likvidácie advokátskej kancelárie G.. C. v súvislosti s ukončením jeho advokátskej praxe a vyčiarknutím zo zoznamu advokátov SAK, ktorá dohoda bola základom pre časť úhrady zo dňa 23. 02. 2022 k rukám D.. A. H., advokáta. Dňa 04. 07. 2022 žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu požiadal Generálnu prokuratúru SR o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody. Ku dňu podania tejto žaloby žalobca neobdržal od Generálnej prokuratúry SR odpoveď na jeho žiadosť, preto pristúpil k podaniu tejto žaloby. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti sa žalobca touto žalobou domáha voči žalovanému náhrady škody vo výške 1.551,96 eur titulom účelne vynaložených trov obhajoby v trestnom konaní. Okrem vyššie uvedeného žalobca poukazuje na to, že o späťvzatí odvolania prokurátora proti rozsudku Okresného súdu Vranov nad Topľou zo dňa 04. 07. 2018, sp. zn. 2T/105/2013, v dôsledku čoho oslobodzujúci rozsudok nadobudol právoplatnosť, sa žalobca dozvedel najskôr dňom doručenia uznesenia Okresného súdu Vranov nad Topľou zo dňa 05. 03. 2019, sp. zn. 2T/105/2013, t. j. dňom 26. 04. 2019, teda týmto dňom sa žalobca mohol najskôr dozvedieť o škode, preto najskôr od tohto dňa mohla začať plynúť trojročná lehota na uplatnenie nároku na náhradu škody podľa ust. § 19 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. Rovnako žalobca poukazuje na ust. § 1 (účinné od 27. 03. 2020) a ust. § 8 (účinné od 19. 01. 2021) zákona č. 62/2020 Z. z. o niektorých mimoriadnych opatreniach v súvislosti so šírením nebezpečnej nákazlivej ľudskej choroby COVID-19 a v justícii a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony, ktoré stanovili, že lehoty v súkromnoprávných vzťahoch na uplatňovanie alebo bránenie práv na súde neplynuli v čase od 27. 03. 2020 do 30. 04. 2020 a od 19. 01. 2021 do 28. 02. 2021, v dôsledku čoho sa o uvedené časové úseky predĺžila lehota na uplatnenie práva na náhradu škody voči štátu. Nárok žalobcu na náhradu škody je tak uplatnený včas, v zákonnej lehote.

3. Žalovaný vo vyjadrení k žalobe uviedol, že primárnym predpokladom uplatnenia nároku na náhradu škody v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, v znení neskorších predpisov (ďalej len „Zákon č. 514/2003 Z. z.“) je kumulatívne splnenie troch kritérií a to 1/ preukázanie skutočností, že bolo vydané nezákonné rozhodnutie alebo došlo k nesprávnemu úradnému postupu, 2/ vznik škody, prípadne nemajetkovej ujmy a 3/ kauzálny nexus medzi nezákonnosťou a vznikom škody. V predmetnej veci považuje uplatnený nárok žalobcu za nedôvodný, s poukazom na skutočnosť, že neboli naplnené vyššie uvedené podmienky. Hlavným dôvodom je skutočnosť, že v rozhodnutí, ktoré podľa neho má byť nezákonné, teda uznesenie povereného príslušníka Obvodného oddelenia PZ Vranov nad Topľou ČVS: ORP-679/VT-VT- 2012 zo dňa 31. 01. 2013, ktorým bolo D. U. vznesené podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku obvinenie, nebola zákonným postupom konštatovaná nezákonnosť a ani nesprávny úradný postup. Je síce pravdou, že Okresný súd Vranov nad Topľou svojím rozsudkom sp. zn. 2T/105/2013 zo dňa 04. 07. 2018, v spojení s uznesením Okresného súdu Vranov nad Topľou sp. zn. 2T/105/2013 zo dňa 05. 03. 2019 oslobodil obžalovaného D. U. spod obžaloby podľa § 285 písm. c) Trestného poriadku, teda že nebolo dokázané, že skutok spáchal obžalovaný, avšak týmto rozhodnutím nebola a ani nemohla byť konštatovaná nezákonnosť uznesenia o vznesení obvinenia. Uznesenie o vznesení obvinenia nemožno považovať za nezákonné len z dôvodu, že obvinený nebol právoplatne odsúdený. V predmetnej trestnej veci je vzhľadom na skutkové okolnosti zrejmé, že základné zásady trestného konania boli dodržané, zistené skutočnosti dostatočne odôvodňovali záver, že bol spáchaný trestný čin a že na podklade zistených skutočností tento trestný čin bol spáchaný určitou osobou, pričom preukázanie viny obžalovanému je až vecou dokazovania, pred súdom. Uznesenie o vznesení obvinenia nie je nezákonným z dôvodu, že v čase jeho vydania existujúca vysoká pravdepodobnosť o spáchaní trestného činu, plne odôvodňujúca podanie obžaloby, neskôr počas jednotlivých štádií trestného konania z rôznych dôvodov sa nepotvrdila. Podľa Trestného poriadku, o zákonnosti alebo nezákonnosti uznesenia o vznesení obvinenia, ktoré vydá policajt, môže rozhodnúť iba prokurátor a to buď postupom podľa § 230 ods. 2 písm. e) Trestného poriadku, alebo postupom podľa § 194 ods. 1 Trestného poriadku. Okrem uvedeného môže v mimoriadnych prípadoch právoplatné rozhodnutie policajta zrušiť ešte generálny prokurátor v rámci postupu podľa § 363 ods. 1 Trestného poriadku. V danom prípade návrh na postup podľa § 363 Trestného poriadku podaný nebol. Ako je už vyššie uvedené, uznesenie o vznesení obvinenia nie je možné považovať za nezákonné rozhodnutie, ak pre jeho vydanie boli splnené podmienky uvedené v § 206 Trestného poriadku, ba naopak, ide o povinnosť orgánov činných v trestnom konaní takto postupovať vždy, keď sú splnené podmienky uvedené v § 206 Trestného poriadku. Samotný Ústavný súd v svojej rozhodovacej činnosti v tejto súvislosti v náleze II. ÚS 163/2013-50 zo dňa 13. 11. 2013, konštatoval, že vydaním uznesenia o vznesení obvinenia dochádza k posunu v rámci procesných štádií trestného konania, v ktorom sa vedie trestné stíhanie už pre vyšší stupeň pravdepodobnosti a trestné konanie sa presúva do štádia zisťovania skutočností rozhodujúcich pre potvrdenie alebo vyvrátenie tohto obvinenia a je predpokladom tohto šetrenia a na vydanie ktorého boli v danom čase splnené všetky zákonné predpoklady a z tohto dôvodu nebolo zrušené a to ani v konaní o sťažnosti proti tomuto uzneseniu, preto ho nemožno bez ďalšieho považovať za nezákonné, či odporujúce zákonu len z dôvodu, že v čase jeho vydania existovala pravdepodobnosť o spáchaní trestného činu konkrétnou osobou. Realizácia zákonnej povinnosti orgánov činných v trestnom konaní môže byť predmetom odškodnenia len z dôvodu nezákonného rozhodnutia alebo nesprávneho úradného postupu, čo v danom prípade nebolo konštatované. Uvedené nachádza oporu nielen vo vyššie citovanom náleze Ústavného súdu, ale aj rozhodovacej činnosti EĽSP vo veci O. proti ČR. Pri osvedčení nároku na náhradu škody musia byť jednoznačne preukázané všetky atribúty vzniku zodpovednosti štátu za škodu tak, že musí byť jednoznačne preukázaný buď nesprávny úradný postup alebo rozhodnutie ktoré je pre svoju nezákonnosť zrušené príslušným orgánom a musí byť jednoznačne preukázaný vznik škody a príčinná súvislosť vo vzťahu k vzniku nároku na priznanie nemajetkovej ujmy. S uplatneným nárokom nemožno súhlasiť aj pre to, že nárok bol podaný po uplynutí subjektívnej premlčacej lehoty stanovenej v § 19 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. a to aj s prihliadnutím na § 1 písm. a) a § 8 písm. a) zákona č. 62/2020 Z. z., keďže subjektívna lehota uplynula dňa 07. 06. 2022, pričom návrh na predbežné prerokovanie nároku zo strany žalobcu bol podávaný až dňa 05. 07. 2022. V zmysle § 19 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. je subjektívna premlčacia lehota 3 roky. Navrhovateľovi bolo uznesenie Okresného súdu Vranov nad Topľou týkajúce sa späťvzatia odvolania doručené prostredníctvom obhajcu dňa 26. 04. 2019, od kedy treba lehotu počítať. Lehota by teda za normálnych okolností uplynula dňa 26. 04. 2022, pričom vzhľadom na opatrenia súvisiace s mimoriadnou situáciou spôsobenou ochorením COVID-19, ktoré boli inter alia zavedené zákonom č. 62/2020 Z. z., boli premlčacie lehoty predĺžené a to ustanoveniami § 1 písm. a) a § 8 písm. a) tohto zákona. Podľa § 1 písm. a) zákona č. 62/2020 Z. z.,

lehoty ustanovené právnymi predpismi v súkromnoprávných vzťahoch na uplatňovanie alebo bránenie práv na súde, uplynutím ktorých by došlo k premlčaniu alebo k zániku práva, v čase odo dňa účinnosti tohto zákona do 30. apríla 2020 neplynú. Uvedené ustanovenie nadobudlo účinnosť dňom vyhlásenia zákona, t. j. dňom 25. 03. 2020. Z uvedeného dôvodu, počítajúc lehotu dňom nasledujúcim po dni, kedy nastala daná skutočnosť, sa lehoty predĺžili o 34 dní. Podľa § 8 písm. a) zákona č. 62/2020 Z. z., lehoty ustanovené právnymi predpismi v súkromnoprávných vzťahoch na uplatňovanie alebo bránenie práv na súde, uplynutím ktorých by došlo k premlčaniu alebo k zániku práva, v čase odo dňa účinnosti tohto zákona do 28. februára 2021 neplynú. Uvedené ustanovenie nadobudlo účinnosť dňom vyhlásenia zákona, t. j. dňom 19. 01. 2021. Z uvedeného dôvodu, počítajúc lehotu dňom nasledujúcim po dni, kedy nastala daná skutočnosť, sa lehoty predĺžili o 38 dní. Subjektívna lehota na uplatnenie nároku navrhovateľovi uplynula dňa 07. 06. 2022. Ďalej poukazuje na to, že z predloženého návrhu nevyplýva, aby navrhovateľ reálne uhradil predmetné trovy obhajoby, ktoré za škodu považuje a ktorých náhrady sa od štátu domáha. Žalobca predložil iba príjmový doklad o tom, že dňa 23. 02. 2022 mal žalobca v hotovosti uhradiť D.. A. H. sumu 1.551,96 eur. V prvom rade podotýka, že tento doklad nebol súčasťou žiadosti o predbežné prerokovanie nároku podaného na Generálnu prokuratúru SR. Taktiež vôbec nie je zrejmé, na základe akých skutočností mal žalobca platiť trovy obhajoby pre D.. J.. Z uvedeného dôvodu bude potrebné preveriť, či tieto platby eviduje D.. H. reálne vo svojom účtovníctve. Zároveň sa nemožno stotožniť s uplatnenou výškou trov obhajcu D.. A. H., keďže ten si za úkony právnej pomoci vykonané v roku 2018 (celkovo 7 úkonov) uplatňuje výšku tarifnej odmeny v rozpore s § 1 ods. 3 a 4 vyhlášky č. 655/2004 Z. z., v zmysle ktorej tarifná odmena za jeden úkon právnej pomoci predstavuje v danom prípade 67,- eur a nie uplatnených 69,92 eur. Tarifná odmena pri týchto úkonoch vychádzala v zmysle § 1 ods. 3, 4 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. v znení účinnom do 14. 06. 2019 z výpočtových základov za predchádzajúcich štyroch rokov (teda predchádzajúci rok + tri roky predchádzajúce tomuto roku) a nie za predchádzajúce tri roky, ako si to uplatnil žalobca. Taktiež sa nemožno stotožniť s uplatnenými cestovnými náhradami v časti uplatnenej základnej náhrady vo výške 0,183 eur/km, a to bez toho, aby bolo známe, či motorové vozidlo použité na služobné cesty bolo zapísané v obchodnom majetku advokáta. Dôvodom je skutočnosť, že náhrada cestovných výdavkov titulom základnej náhrady podľa § 7 ods. 1 zákona č. 283/2002 Z. z. o cestových náhradách patrí vlastníkovi motorového vozidla, ktorý používa súkromné motorové vozidlo nezaraďené do obchodného majetku (t. j. za ktoré si cestovné náhrady podnikateľský subjekt nemôže uplatňovať ako odpis hnutel'ného majetku v rámci daňových výdavkov v zmysle zákona č. 595/2003 Z. z.). V prípade, ak je držiteľ motorového vozidla platiteľom dane z pridanej hodnoty, uvedená základná náhrada za použitie súkromného vozidla na služobné cesty subsumuje daňové výdavky uvedené v § 19 ods. 2 a § 22 zákona č. 595/2003 Z. z. o dani z príjmov, teda tzv. odpis motorového vozidla, ako aj výdavky slúžiace na opravu a údržbu vozidla, ktoré je zaradené do obchodného majetku a ktoré si môže uplatňovať v rámci daňových výdavkov daňovník. Naproti tomu základné náhrady podľa § 7 ods. 1 zákona č. 283/2002 Z. z. o cestových náhradách si môže uplatniť iba vlastník motorového vozidla, ktorý dané vozidlo nemá zaradené do obchodného majetku a teda si nemôže v rámci daňových výdavkov uplatňovať odpisy ako aj výdavky slúžiace na opravu a údržbu vozidla. S poukazom na vyššie uvedené má za to, že trestné stíhanie bolo v mene štátu vedené legitímne a neexistuje žiadny zákonný dôvod na aplikáciu Zákona č. 514/2003 Z. z., keďže v predmetnej trestnej veci jednoznačne nedošlo k nesprávnemu úradnému postupu a ani k vydaniu nezákonného rozhodnutia. Zároveň návrh žaloby je premlčaný a navyše aj nesprávne vyčíslený. Preto navrhuje uplatnený nárok žalobcu zamietnuť v plnom rozsahu.

4. K vyjadreniu žalovaného sa následne vyjadril žalobca cestou právneho zástupcu, ktorý uviedol, že opätovne poukazuje na to, že v prejednávanej veci sa voči žalovanému domáha náhrady škody, ktorá mu bola spôsobená začatím a vedením trestného stíhania voči jeho osobe, ktoré skončilo oslobodením spod obžaloby, teda inak, ako právoplatným odsúdením. I keď jedným zo základných predpokladov zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím v zmysle § 6 ods. 1 veta prvá zákona č. 514/2003 Z. z. je zrušenie alebo zmena právoplatného rozhodnutia, ktorým bola spôsobená škoda (ako na to poukázal žalovaný vo svojom vyjadrení), treba mať na zreteli, že zmyslu právnej úpravy zodpovednosti štátu za škodu zodpovedá, aby každá majetková ujma spôsobená nesprávnym či nezákonným zásahom štátu bola odčinená. (uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 18. 10. 2010, sp. zn. 4MCdo/15/2009). V súlade s ustálenou rozhodovacou praxou zodpovedá štát aj za škodu spôsobenú začatím trestného stíhania, ktoré neskončilo právoplatným odsudzujúcim rozhodnutím trestného súdu. Táto zásada bola vyjadrená už vo viacerých skorších rozhodnutiach, ktoré sa týkali náhrady škody spôsobenej štátnym orgánom v zmysle zákona č. 58/1969 Zb. Na podstate týchto záverov zotrvala súdna prax aj po prijatí zákona č. 514/2003 Z. z. Rozhodovacia prax súdov SR dospela k záveru, že

napriek tomu, že zákon č. 514/2003 Z. z. explicitne neupravuje nárok na náhradu škody spôsobenej začatím a vedením trestného stíhania, ktoré neskončilo právoplatným odsúdením (ako to bolo v prípade žalobcu), ide však o špecifický prípad zodpovednosti štátu podľa zákona č. 514/2003 Z. z., pri ktorom treba vychádzať z analogického výkladu úpravy najbližšej, a to z úpravy zodpovednosti za škodu spôsobenej nezákonným rozhodnutím. Rozhodujúcim meradlom opodstatnenosti (zákonosti) začatia (vedenia) trestného stíhania je neskorší výsledok trestného konania (v danom prípade oslobodenie spod obžaloby). Oslobodenie spod obžaloby má taký istý význam ako zrušenie uznesenia o vznesení obvinenia pre jeho nezákonnosť. Iný výklad by odporoval zmyslu právnej úpravy o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Najvyšší súd SR vo viacerých rozhodnutiach skonštatoval, že zákon č. 514/2003 Z. z. výslovne neupravuje nárok na náhradu škody v prípade oslobodenia obžalovaného spod obžaloby. Judikatúra dospela k záveru, že ide o špecifický prípad zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú začatím a vedením trestného stíhania, pri ktorom treba vychádzať z analogického výkladu úpravy najbližšej, a to z úpravy zodpovednosti za škodu spôsobenej nezákonným rozhodnutím. Rovnaký význam ako zrušenie právoplatného uznesenia o vznesení obvinenia pre nezákonnosť má v tomto zmysle tiež zastavenie trestného stíhania alebo oslobodenie spod obžaloby. Skutočnosť, že nedošlo k zrušeniu rozhodnutia, ktorým sa začína trestné stíhanie, na tom nič nemení. Podstata nároku na náhradu škody sa totiž v tomto prípade neviaže na (ne)správnosť postupu orgánov činných v trestnom konaní pri začatí trestného stíhania, ale na samotný výsledok trestného stíhania. (napr. uznesenie zo dňa 29. 09. 2020 sp. zn. 9Cdo/65/2020, uznesenie zo dňa 21. 11. 2018, sp. zn. 4Cdo/66/2018, rozsudok zo dňa 30. 01. 2012, sp. zn. 4Cdo/54/2011). Vyššie uvedený záver (výklad) je jednotne prijímaný Najvyšším súdom SR, preto nie je žiaden relevantný dôvod odchyliť sa od neho. Žalobca poukazuje aj na nález Ústavného súdu SR zo dňa 07. 07. 2016, sp. zn. I. ÚS 320/2016, podľa ktorého: „nárok na náhradu škody spôsobenej začatím a vedením trestného stíhania, ktoré neskončilo právoplatným odsúdením, je špecifickým prípadom zodpovednosti štátu podľa zákona č. 514/2003 Z. z. účinného od 1. júla 2004 a rovnako aj podľa predtým platného zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom (ďalej len zákon č. 58/1969 Zb.) účinného do 30. júna 2004. Súdna judikatúra dôvodila, že zmyslu právnej úpravy zodpovednosti štátu za škodu zodpovedá, aby každá majetková ujma spôsobená nesprávnym či nezákonným zásahom štátu proti občanovi (fyzickej osobe) bola odčinená. Systematickým a logickým extenzívnym výkladom dospela k záveru, že ak došlo k zastaveniu trestného stíhania alebo k oslobodeniu spod obžaloby, treba s prihliadnutím na konkrétne okolnosti a dôvody vychádzať z toho, že občan čin nespáchal a že trestné stíhanie proti nemu nemalo byť začaté. Nárok na náhradu škody spôsobenej začatím trestného stíhania sa posudzuje ako nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím. Rozhodujúcim meradlom opodstatnenosti (zákonosti) začatia (vedenia) trestného stíhania je neskorší výsledok trestného konania. Tieto závery prijaté súdnou judikatúrou v čase platnosti zákona č. 58/1969 Zb. sú napriek zmene právnej úpravy stále použiteľné (rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 4MCdo/15/2009). Pre posúdenie nezákonnosti rozhodnutia, resp. postupu orgánu činného v trestnom konaní, nie je rozhodujúce, ako orgány činné v trestnom konaní vyhodnotili pôvodné podozrenie, ale to, či sa ich podozrenie v trestnom konaní potvrdilo.“ K rovnakému záveru dospel Ústavný súd SR aj v náleze zo dňa 13. 12. 2016, sp. zn. I. ÚS 540/2016, v ktorom ďalej uviedol, že „ústavný súd zhodne so svojou judikatúrou pripomína, že v materiálnom právnom štáte musí štát niesť objektívnu zodpovednosť za konanie svojich orgánov, ak nimi zasiahol do základných práv občana. Pre posúdenie nezákonnosti rozhodnutia, resp. postupu orgánu činného v trestnom konaní, nie je rozhodujúce, ako orgány činné v trestnom konaní vyhodnotili pôvodné podozrenie, ale to, či sa ich podozrenie v trestnom konaní potvrdilo. Ústavný súd konštatuje, že ak sa trestné stíhanie konkrétnej osoby skončilo vydaním oslobodzujúceho rozsudku bez ohľadu na dôvod, pre ktorý sa tak stalo, uznesenie, ktorým bolo obvinenému vznesené obvinenie, je potrebné považovať za takýchto okolností vždy za nezákonné a zasahujúce do základných práv jednotlivca.“ S poukazom na vyššie uvedené je bez akýchkoľvek pochybností zrejmé, že nárok na náhradu škody spôsobenej začatím (vedením) trestného stíhania, ktoré neskončilo právoplatným odsúdením, ale oslobodením žalobcu spod obžaloby, sa posudzuje ako nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím. Námietačka premlčania žalovaného je nedôvodná, vznesená za situácie zjavnej chyby v počítaní na strane žalovaného. Žalovaný poukazuje na to, že podľa príslušných ustanovení zákona č. 62/2020 Z. z. sa premlčacie lehoty predĺžili o 34 dní a o 38 dní, teda spolu o 72 dní. Od 26. 04. 2022 do 07. 06. 2022 je však iba 42 dní (4 v apríli, 31 v máji a 7 v júni). Od 07. 06. 2022 do 05. 07. 2022 je 28 dní (23 v júni a 5 v júli). Avšak ani žalovaným tvrdené jednotlivé predĺženia lehôt nie sú správne. Zákon č. 62/2020 Z. z. bol vyhlásený dňa 27. 03. 2020 (a logicky v tento deň už lehoty neplynuli), pričom lehoty neplynuli do 30. 04. 2020 (vrátane tohto dňa). Lehoty teda neplynuli 5 dní v marci 2020 a 30

dní mesiaca apríl 2020, spolu 35 dní. Zákon č. 9/2021 Z. z., ktorým sa do zákona č. 62/2020 Z. z. doplnil § 8, bol vyhlásený dňom 19. 01. 2021 a lehoty neplynuli do 28. 02. 2021. Lehoty tak neplynuli 13 dní v januári 2021 a 28 dní mesiaca február 2021, spolu 41 dní. Nárok žalobcu tak bol uplatnený dňa 05. 07. 2022 včas. Následne žalovaný namietal, že nebolo preukázané, aby žalobca reálne uhradil predmetné trovy obhajoby, ktoré považuje za škodu, ktorej náhrady sa domáha v tomto konaní. S týmto tvrdením nemožno súhlasiť. Príjmový doklad zo dňa 23. 02. 2022 jednoznačne preukazuje uhradenie požadovaných trov obhajoby, a túto platbu právny zástupca žalobcu vo svojom účtovníctve skutočne eviduje. V podanej žalobe bolo jednoznačne uvedené, že pohľadávku z titulu odmeny predchádzajúcej obhajoby nadobudol právny zástupca žalobcu na základe zmluvy o postúpení pohľadávky, ktorá bola prílohou žaloby. Právny zástupca žalobcu tak mal právo plnenie prevziať v plnej výške od žalobcu. Žalovaný nenamietol samotné úkony právnej služby poskytnuté žalobcovi v rámci obhajoby, pritom je zrejmé, že za úkony právnej služby pri obhajobe obhajcovi patrí odmena. Túto odmenu/odmeny za poskytnuté služby advokátov žalobca zjavne uhradil. Za daných okolností ani nie je dôvod, aby žalovaný mohol vôbec sponchybňovať uhradenie nákladov obhajoby žalobcom a spôsob, akým k uhradeniu došlo. Vo vzťahu k tarifnej odmene za obhajobu vykonanú právnym zástupcom D.. A. H. je po preskúmaní vyúčtovania zo dňa 02. 07. 2019 potrebné dať žalovanému za pravdu, že tarifná odmena bola vyčíslená žalobcovi nesprávne podľa právnej úpravy účinnej až od 15. 06. 2019, šlo o chybu v počítaní, a teda základná sadzba tarifnej odmeny mala byť vo výške 67,- eur. Teda za 7 úkonov právnej služby (5 v plnej výške a 2 dvojtretinové) mal žalobca tomuto obhajcovi zaplatiť odmenu o 18,48 eur menej, čo je 1,19 % uplatňovaného nároku. Právny zástupca žalobcu mal nárok na cestovné náhrady, nakoľko používal a používa pri výkone advokácie osobné motorové vozidlo na základe nájomnej zmluvy, teda nie je vlastníkom tohto vozidla, nemá ho v obchodnom majetku, nie je platcom DPH. Námietka žalovaného voči uplatňovaniu základnej náhrady advokátmi však aj tak neobstojí, nakoľko advokát má nárok na túto náhradu už na základe ust. § 15 písm. a) vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z. z., pričom použitie zákona č. 283/2002 Z. z. sa vzťahuje iba na určenie výšky tejto náhrady. Navyše, ust. § 7 ods. 1 zákona č. 283/2002 Z. z. podľa dikcie nevyžaduje ani to, aby šlo o vlastné motorové vozidlo (zamestnanca), ale môže ísť o akékoľvek použité vozidlo odlišné od poskytnutého (zamestnávateľom). Vzhľadom na vyššie uvedené, žalobca navrhuje žalobe vyhovieť čo do sumy 1.533,48 eur a priznať mu nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % voči žalovanému.

5. Následne sa opäť vyjadril žalovaný, ktorý uviedol, že opätovne poukazuje na to, že žalobcom uplatnený nárok je v celom rozsahu premlčaný a to z dôvodu uplynutia subjektívnej premlčacej doby. Nad rámec doposiaľ uvádzaných tvrdení poukazuje na aktuálne závery judikatúry (napr. rozsudok Krajského súdu Žilina č. k. 7Co/103/2022-195 zo dňa 19. 10. 2022), v zmysle ktorej ustanovenia § 1 a § 8 zákona č. 62/2020 Z. z. (tzv. „lex corona“), teda spočívanie lehôt, sa aplikujú len na lehoty, ktoré by počas vyhlásenia mimoriadnej situácie na území SR podľa zákona č. 42/1994 Z. z. v rámci uvedeného obdobia uplynuli. Išlo o opatrenie, ktoré malo zabezpečiť zachovanie práv občanov, ktorým hrozil zánik z dôvodu uplynutia zákonných lehôt a ktorých uplatnenie bolo bezprostredne sťažené prijatými opatreniami. Uvedený záver zákonodarcu je jasne vyjadrený slovným spojením „uplynutím ktorých by došlo k premlčaniu alebo zániku práva“, z ktorého vyplýva, že nejde paušálne o všetky lehoty ustanovené právnymi predpismi, ale len o lehoty, pri ktorých hrozilo bezprostredné uplynutie v čase krízy. V takomto prípade by subjektívna lehota na podanie uplatnenie nároku na súde uplynula dňa 26. 04. 2022. Vo vzťahu k preukázaniu toho, či skutočne došlo k uhradeniu trov obhajoby, ktorých náhradu si žalobca v rámci tohto konania uplatňuje, tu poukazujem na vyjadrenie žalobcu, že „pohľadávku z titulu odmeny predchádzajúcej obhajoby nadobudol právny zástupca žalobcu na základe zmluvy o postúpení pohľadávky, ktorá bola prílohou žaloby. Právny zástupca žalobcu tak mal právo plnenie prevziať v plnej výške od žalobcu.“ Uvedené ale nijakým spôsobom nepotvrďuje námietky žalovaného, a síce, že táto suma bola zo strany žalobcu reálne predchádzajúcim obhajcom vyplatená. Napokon, k tvrdeniam žalobcu, že má nárok na tzv. základnú náhradu, lebo motorové vozidlo mal prenajaté, poukazuje na ustanovenie § 7 ods. 1 zákona č. 283/2002 Z. z. o cestových náhradách, v zmysle ktorého ak sa zamestnanec písomne dohodne so zamestnávateľom, že pri pracovnej ceste použije cestné motorové vozidlo okrem cestného motorového vozidla poskytnutého zamestnávateľom, patrí mu základná náhrada za každý 1 km jazdy (ďalej len „základná náhrada“) a náhrada za spotrebované pohonné látky; ak zamestnanec použije cestné motorové vozidlo na žiadosť zamestnávateľa, odsek 10 sa nepoužije. V danom prípade neboli splnené tieto podmienky, pričom uzatvorenie nájomnej zmluvy považuje za účelové obchádzanie vyššie uvedeného ustanovenia, ako aj ustanovení zákona č. 595/2003 Z. z. vo vzťahu k daňovým výdavkom. Napokon, žalobca nepreukázal, že jeho obhajca mal túto zmluvu reálne evidovanú v účtovníctve v rozhodnom období a teda že reálne existovala, pričom v takomto

prípade opakovane poukazuje na vyššie uvedené, keďže prenájom je odplatný právny úkon, pričom v danom prípade dokonca ide o prenájom na „podnikateľské“ účely.

6. Na pojednávaní dňa 25. 07. 2023 strany sporu poukázali na svoje doterajšie písomné vyjadrenia. Žalobca nad rámec poukázal na uznesenia NS SR č. 2Cdo/189/2020, 7Cdo/226/2020, 7Sk/3/2021, z ktorých podľa jeho názoru vyplýva, že prerušenie plynutia premlčacej doby sa vzťahuje na všetky lehoty, nie len na tie, ktoré mali uplynúť počas účinnosti zákona, a to bolo aj úmyslom zákonodarcu.

7. Súd vykonal dokazovanie oboznámením sa žalobou s prílohami, a to rozsudkom OS Vranov nad Topľou 2T/105/2013 zo dňa 04. 07. 2018, vyúčtovaním odmeny advokáta za obhajobu a poskytovanie právnej pomoci zo dňa 02. 07. 2019, uznesením OP Vranov nad Topľou Pv 1001/12-5 zo dňa 04. 04. 2013, sťažnosťou proti uzneseniu o vznesení obvinenia ČVS: ORP-679/VT-VT-2012 zo dňa 12. 02. 2013, žiadosťou o predbežné prerokovanie nároku zo dňa 04. 07. 2022, obžalobou zo dňa 12. 06. 2013, uznesením, ktorým Okresný súd Vranov nad Topľou vzal na vedomie späťvzatie odvolania z 05. 03. 2019, vyúčtovaním trov obhajoby, zmluvou o postúpení pohľadávky, vyjadreniami žalobcu a žalovaného ako aj ďalším spisovým materiálom a zistil nasledovný skutkový stav:

8. Uznesením Okresného riaditeľstva PZ vo Vranove nad Topľou - Obvodné oddelenie PZ Vranov nad Topľou, zo dňa 31. 01. 2013, ČVS: ORP-679/VT-VT-2012, bolo žalobcovi vznesené obvinenie. Proti uzneseniu o vznesení obvinenia podal žalobca v procesnom postavení obvineného dňa 12. 02. 2013 sťažnosť, ktorá bola uznesením Okresnej prokuratúry Vranov nad Topľou zo dňa 04. 04. 2013, sp. zn. Pv 1001/12-5, zamietnutá ako nedôvodná. Po vykonaní úkonov prípravného konania prokurátorka Okresnej prokuratúry Vranov nad Topľou dňa 12. 06. 2013 podala na žalobcu obžalobu. Rozsudkom Okresného súdu Vranov nad Topľou zo dňa 04. 07. 2018, sp. zn. 2T/105/2013, bol žalobca podľa ust. § 285 písm. c) Trestného poriadku spod obžaloby v celom rozsahu oslobodený, pretože nebolo dokázané, že skutok spáchal obžalovaný. Okresný súd Vranov nad Topľou uznesením zo dňa 05. 03. 2019, sp. zn. 2T/105/2013, ktoré bolo doručené obhajcovi žalobcu dňa 26. 04. 2019, zobral na vedomie späťvzatie odvolania prokurátora proti vyššie uvedenému rozsudku.

9. Podľa § 1 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci (ďalej „zákon“) tento zákon upravuje

- a) zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci,
- b) zodpovednosť obce a vyššieho územného celku (ďalej len „územná samospráva“) za škodu spôsobenú orgánmi územnej samosprávy pri výkone samosprávy,
- c) predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody a právo na regresnú náhradu

10. Podľa § 3 ods. 1 zákona štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci

- a) nezákonným rozhodnutím,
- b) nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody,
- c) rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo
- d) nesprávnym úradným postupom.

11. Podľa § 5, ods. 1 zákona právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím má účastník konania, ktorému vznikla škoda v dôsledku rozhodnutia vydaného v tomto konaní.

12. Podľa § 15, ods. 1 zákona nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej len „žiadosť“) s príslušným orgánom podľa § 4 a 11.

13. Podľa § 16, ods. 4 zákona ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo uspokojí iba jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti alebo ak príslušný orgán písomne oznámi poškodenému, že neuspokojí jeho nárok na náhradu škody, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde. Pri uplatnení nároku na súde môže poškodený požadovať úhradu len v rozsahu nároku, ktorý bol predbežne prerokovaný, a z titulu, ktorý bol predbežne

prerokovaný. Ak súd rozhodnutím o náhrade škody prizná poškodenému aj úrok z omeškania, lehota omeškania začína príslušnému orgánu plynúť najskôr dňom oznámenia, že neuspokojí nárok na náhradu škody, alebo uplynutím šesťmesačnej lehoty na predbežné prerokovania nároku, ak súd neurčí začiatok jej plynutia neskôr.

14. Podľa § 19, ods. 1, 2, 3 zákona právo na náhradu škody sa premlčí za tri roky odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode. Ak je podmienkou uplatnenia práva na náhradu škody zrušenie alebo zmena právoplatného rozhodnutia, plynie premlčacia lehota odo dňa doručenia (oznámenia) rozhodnutia, ktorým bolo zmenené alebo zrušené právoplatné rozhodnutie. Najneskôr sa právo na náhradu škody premlčí za desať rokov odo dňa, keď bolo poškodenému doručené (oznámené) rozhodnutie, ktorým mu bola spôsobená škoda; to neplatí, ak ide o škodu na zdraví alebo škodu spôsobenú rozhodnutím podľa § 7 a 8. Lehota neplynie počas predbežného prerokovania nároku podľa § 15 odo dňa podania žiadosti do skončenia prerokovania, najdlhšie však počas šiestich mesiacov.

15. Podľa § 1 zákona č. 62/2020 Z. z. o niektorých mimoriadnych opatreniach v súvislosti so šírením nebezpečnej nákazlivej ľudskej choroby COVID-19 a v justícii a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony (ďalej „lex corona“) lehoty ustanovené právnymi predpismi v súkromnoprávných vzťahoch na uplatňovanie alebo bránenie práv na súde, uplynutím ktorých by došlo k premlčaniu alebo k zániku práva, a) v čase odo dňa účinnosti tohto zákona do 30. apríla 2020 neplynú, b) ktoré uplynuli po 12. marci 2020 do dňa účinnosti tohto zákona, sa neskončia skôr ako za 30 dní po nadobudnutí účinnosti tohto zákona.

16. Podľa § 8 lex corona lehoty ustanovené právnymi predpismi v súkromnoprávných vzťahoch na uplatňovanie alebo bránenie práv na súde, uplynutím ktorých by došlo k premlčaniu alebo k zániku práva, a) v čase odo dňa účinnosti tohto zákona do 28. februára 2021 neplynú, b) ktoré uplynuli po 31. decembri 2020 do dňa účinnosti tohto zákona, sa neskončia skôr ako za 30 dní po nadobudnutí účinnosti tohto zákona.

17. Podľa ustanovenia § 144 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) žalobca môže vziať žalobu späť.

18. Podľa § 145 ods. 1, 2, 3 CSP, ak je žaloba vzatá späť celkom, súd konanie zastaví. Ak je žaloba vzatá späť sčasti, súd konanie v tejto časti zastaví. O čiastočnom späťvzati žaloby rozhodne súd v rozhodnutí vo veci samej. Ak je žaloba vzatá späť sčasti pred jej doručením žalovanému, koná súd o zvyšku nároku bez rozhodovania o zastavení konania v tejto časti.

19. Vychádzajúc z vyššie uvedeného súd v danom prípade, keďže k späťvzatiu v časti 18,48 eur došlo pred začatím konania ako aj pred predbežným prejednaním sporu a pojednávaním, súd konanie v časti o zaplatenie 18,48 eur zastavil.

20. Keďže žalovaný vzniesol námietku premlčania, súd sa následne musel ako s prvou zaoberať touto otázkou.

21. V prvom rade musel súd posúdiť aká premlčacia doba sa na uvedený prípad vzťahuje a či sa jedná o nárok vyplývajúci zo zákona č. 514/2003 Z. z. Žalobca si nárok uplatnil z dôvodu, že rozsudkom Okresného súdu Vranov nad Topľou zo dňa 04. 07. 2018, sp. zn. 2T/105/2013, bol podľa ust. § 285 písm. c) Trestného poriadku v celom rozsahu oslobodený spod obžaloby, ktorú podala prokurátorka Okresnej prokuratúry Vranov nad Topľou dňa 12. 06. 2013, pretože nebolo dokázané, že skutok spáchal obžalovaný. Okresný súd Vranov nad Topľou uznesením zo dňa 05. 03. 2019, sp. zn. 2T/105/2013, ktoré bolo doručené obhajcovi žalobcu dňa 26. 04. 2019, zobral na vedomie späťvzatie odvolania prokurátora proti vyššie uvedenému rozsudku. Podľa judikátu č. R 70/1994 ten, proti komu bolo trestné stíhanie zastavené, alebo ten, kto bol spod obžaloby oslobodený, má pri splnení ďalších zákonných predpokladov, podľa ustanovení § 1 až § 4 zákona č. 58/1969 Zb. zásadne právo na náhradu škody spôsobenej uznesením o vznesení obvinenia. Takéto právo má aj vtedy, ak v súvislosti s rozhodnutím orgánu činného v trestnom konaní, ktoré nie je v súlade so zákonom, vynaložil náklady na trovy nutnej obhajoby a to bez zreteľa na to, či mu bol obhajca ustanovený, alebo si ho zvolil sám. Taktiež z viacerých rozhodnutí Najvyššieho súdu SR, napr. 4Cdo/54/2011 vyplýva nasledovné: Nárok na náhradu škody spôsobenej začatím a vedením trestného stíhania, ktoré neskončilo právoplatným odsúdením, je

špecifickým prípadom zodpovednosti štátu podľa zákona č. 514/2003 Z. z., účinného od 01. 07. 2004, a rovnako aj podľa predtým platného zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom (ďalej len „zákon č. 58/1969 Zb.“), účinného do 30. 06. 2004. Súdna judikatúra dovodila, že zmyslu právnej úpravy zodpovednosti štátu za škodu zodpovedá, aby každá majetková ujma, spôsobená nesprávnym či nezákonným zásahom štátu proti občanovi (fyzickej osobe), bola odčinená. Systematickým a logickým extenzívnym výkladom dospela k záveru, že ak došlo k zastaveniu trestného stíhania alebo k oslobodeniu spod obžaloby, treba s prihliadnutím na konkrétne okolnosti a dôvody vychádzať z toho, že občan čin nespáchal a že trestné stíhanie proti nemu nemalo byť začaté. Nárok na náhradu škody spôsobenej začatím trestného stíhania sa posudzuje ako nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím (por. rozsudok NS SR z 28. 06. 1993, sp. zn. 1Cdo/53/93, publikovaný pod číslom 70 v Zbierke rozhodnutí a stanovísk súdov Slovenskej republiky, ročník 1994). Rozhodujúcim meradlom opodstatnenosti (zákonnosti) začatia (vedenia) trestného stíhania, je neskorší výsledok trestného konania. Tieto závery, prijaté v čase platnosti zákona č. 58/1969 Zb., sú napriek zmene právnej úpravy stále použiteľné (por. aj rozsudok NS SR 1Cdo/64/2008, 4Cdo/183/2009, 4 MCdo/15/2009).

22. Z uvedeného teda vyplýva, že na nárok uplatňovaný žalobcom sa vzťahuje zákon č. 514/2003 Z. z. Tento zákon má osobitnú úpravu premlčania v § 19, podľa ktorého právo na náhradu škody sa premlčí za tri roky odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode. Ak je podmienkou uplatnenia práva na náhradu škody zrušenie alebo zmena právoplatného rozhodnutia, plynie premlčacia lehota odo dňa doručenia (oznámenia) rozhodnutia, ktorým bolo zmenené alebo zrušené právoplatné rozhodnutie. Najneskôr sa právo na náhradu škody premlčí za desať rokov odo dňa, keď bolo poškodenému doručené (oznámené) rozhodnutie, ktorým mu bola spôsobená škoda; to neplatí, ak ide o škodu na zdraví alebo škodu spôsobenú rozhodnutím podľa § 7 a 8. Lehota neplynie počas predbežného prerokovania nároku podľa § 15 odo dňa podania žiadosti do skončenia prerokovania, najdlhšie však počas šiestich mesiacov.

23. Súd na základe vyššie uvedeného dospel k tomuto záveru: Žalobca podal na tunajší súd žalobu o náhradu škody dňa 13. 12. 2022. Žalobca ako poškodený sa o škode dozvedel dňa 26. 04. 2019, kedy mu prostredníctvom právneho zástupcu bolo doručené uznesenie Okresného súdu Vranov nad Topľou, ktorým dňa 05. 03. 2019 súd vzal na vedomie späťvzatie odvolania prokurátora a rozsudok, ktorým bol žalobca oslobodený spod obžaloby nadobudol právoplatnosť. Týmto dňom mu teda začala plynúť 3 ročná premlčacia lehota podľa § 19 zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. V danom prípade, v súlade s § 15 zákona, bol poškodený povinný vopred predbežne prerokovať svoj nárok s príslušným orgánom. Ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo uspokojí iba jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti alebo ak príslušný orgán písomne oznámi poškodenému, že neuspokojí jeho nárok na náhradu škody, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde. Žalobca preukázal, že žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody bola predložená Generálnej prokuratúre SR dňa 05. 07. 2022. Lehota neplynie počas predbežného prerokovania nároku podľa § 15 odo dňa podania žiadosti do skončenia prerokovania, najdlhšie však počas šiestich mesiacov. Ako je zrejmé z predložených listinných dôkazov, 3 ročná premlčacia lehota začala plynúť 26. 04. 2019 a uplynula by 26. 04. 2019. Počas tejto lehoty je poškodený povinný vopred predbežne prerokovať svoj nárok a v prípade, že žiadosť predloží, tak počas predbežného prerokovania, maximálne po dobu 6 mesiacov premlčacia lehota neplynie. Avšak žalobca žiadosť o predbežné prerokovanie preložil až 05. 07. 2022. V žalobe uviedol, že podľa jeho názoru lehota sa predlžuje v súlade s ustanoveniami § 1 a § 8 lex corona, a to od 27. 03. 2020 do 30. 04. 2020 o 35 dní a od 19. 01. 2021 do 28. 02. 2021 o 41 dní, t. j. spolu o 76 dní. Keďže od 26. 04. 2022 do 05. 07. 2022, kedy bola žiadosť o predbežné prerokovanie nároku podaná, uplynulo iba 70 dní a následne zo strany Generálnej prokuratúry SR na túto žiadosť nebola doručená žiadna odpoveď, pričom žaloba bola podaná menej ako 6 mesiacov od podania žiadosti, žaloba je podaná včas a k premlčaniu nedošlo. Na podporu svojich tvrdení poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR 2Cdo/189/2020, 7Cdo/226/2020 a 7Sk/3/2021. Súd sa však s uvedeným nestotožnil, a podľa jeho názoru sa zákon lex corona vzťahuje len na lehoty uplynutím ktorých by došlo k premlčaniu alebo zániku práva od 27. 03. 2020 do 30. 04. 2020, resp. od 19. 01. 2021 do 28. 02. 2021. Uvedené vyplýva aj z dôvodovej správy k uvedenému zákonu podľa ktorého: „Časť vyššie uvedených opatrení je koncipovaných ako opatrenia dočasného charakteru, pričom ich dočasnosť je daná dátumom, do kedy sa uplatňujú. Návrh zákona pracuje s termínom do 30. apríla 2020, pričom predkladateľ nevyklučuje ďalšie predĺženie tohto termínu. K §1: Navrhované opatrenie má za cieľ v písmene a) dočasne zabezpečiť to, že premlčacie a prekluzívne lehoty nebudú do konca apríla 2020 plynúť a v písmene b) navrátiť premlčacie a prekluzívne lehoty, ktoré

uplynuli v čase od 12. marca 2020 do dňa účinnosti predkladaného zákona, t. j. v čase od vyhlásenia mimoriadnej situácie na území Slovenskej republiky podľa zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 42/1994 Z. z. o civilnej ochrane obyvateľstva v znení neskorších predpisov. Predkladateľ má za to, že toto opatrenie môže prispieť k tomu, aby občania a podnikatelia nemuseli nevyhnutne vykonávať úkony potrebné pre uplatňovanie ich práv v súkromnoprávných vzťahoch v čase pandémie bez obavy, že by prišli o svoje práva v dôsledku premlčania alebo preklúzie. Navrhované ustanovenie je zamerané na súkromnoprávne vzťahy, t. j. právne vzťahy vznikajúce podľa predpisov súkromného práva najmä Občianskeho zákonníka a Obchodného zákonníka.“ Taktiež z gramatického výkladu „uplynutím ktorých by došlo“ vyplýva, že sa jedná o lehoty, ktoré mali uplynúť počas doby uvedenej v predmetnom zákone a nie o také, ktoré uplynú až o niekoľko mesiacov či dokonca rokov. Taktiež rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, na ktoré poukazyval žalobca nepodporujú tvrdenia žalobcu, nakoľko aj napriek tomu, že vo všetkých prípadoch sa jedná o procesnú lehotu, a to včasnosť podania odvolania alebo dovolania, tak vo všetkých prípadoch lehota mala uplynúť v čase medzi 27. 03. 2020 a 30. 04. 2020, a práve z dôvodu, že koniec lehoty na podanie opravného prostriedku „spadol“ do tohto časového úseku, tak táto lehota sa predĺžila v zmysle uvedeného zákona. Koniec premlčacej lehoty v prípade žalobcu však mal nastať až 26. 04. 2022, a teda na túto lehotu sa predmetný zákon nevzťahuje.

24. Na podporu vyššie uvedenej argumentácie súd poukazuje na viaceré rozhodnutia Krajských súdov:

25. Podľa rozsudku Krajského súdu v Nitre sp. zn. 8CoCsp/17/2022 z 20. 10. 2022: „15. Odvolací súd uvádza, že zo samotného ustanovenia § 1 zákona č. 62/2020 Z. z., vyplýva, že tento zákon upravuje resp. poskytuje ochranu aj v rámci plynutia resp. uplynutia premlčacej doby, v čase ak by z objektívnych dôvodov (v súvislosti so šírením nebezpečnej nákazlivej ľudskej choroby Covid-19) mohlo dôjsť k uplynutiu premlčacej doby bez dôvodov na strane oprávnenej osoby. Zo znenia ustanovenia § 1 zákona č. 62/2020 Z. z. - z časti pred uvedením prípadov pod písmenami a/ a b/ slovami „uplynutím ktorých by došlo“ je zrejmé, že toto ustanovenie sa týka len tej premlčacej lehoty, ktorej uplynutie má resp. by mohlo nastať v časovom rámci resp. rozmedzí stanovenom § 1 citovaného zákona. Len v prípade ak by koniec plynutia premlčacej lehoty (posledný deň premlčacej lehoty) spadol do časového rozhrania v zmysle § 1 písm. a) zákona č. 62/2020 Z. z., t. j. táto premlčacia lehota by mala uplynúť v čase odo dňa účinnosti citovaného zákona - 27. 03. 2020 do 30. 04. 2020, by táto premlčacia lehota bola zachovaná, pretože by neplynula. Uvedené by malo za následok zachovanie premlčacej lehoty po 30. 04. 2020 s tým, že sa oprávnený subjekt môže úspešne domáhať svojho práva na súde (bez hrozby oslabenia jeho práva v dôsledku jeho premlčania) aj po 30. 04. 2020 resp. tak ako keby časové obdobie medzi 27. 03. 2020 do 30. 04. 2020, v ktorom mala uplynúť premlčacia lehota, nebolo (a neplynulo). Obdobným prípadom ochrany pred premlčaním resp. pred uplynutím premlčacej lehoty (v súvislosti so šírením nebezpečnej nákazlivej ľudskej choroby Covid-19) je aj prípad predvídaný § 1 písm. b) zákona č. 62/2020 Z. z., podľa ktorého ak (už) došlo k uplynutiu premlčacej lehoty v čase od 13. 03. 2020 do 28. 03. 2020 (deň po + 30 dní odo dňa po účinnosti zákona č. 62/2020 Z. z.), tak táto premlčacia lehota by sa neskončila skôr ako za 30 dní po nadobudnutí účinnosti uvedeného zákona, t. j. 26. 04. 2020. 16. Rovnako tak ako § 1 zákona č. 62/2020 Z. z., poskytuje rovnakú ochranu pred premlčaním práv oprávnených subjektov z objektívnych dôvodov v súvislosti so šírením nebezpečnej nákazlivej ľudskej choroby Covid-19, aj § 8 zákona č. 62/2020 Z. z., ktorý bol prijatý novelou č. 9/2021 Z. z. (zákona č. 62/2020 Z. z.). Teda rozdiel medzi § 1 a § 8 citovaného zákona spočíva len v čase účinnosti týchto ustanovení o neplynutí/neskončení lehôt. Ak by teda posledný deň premlčacej lehoty spadol do časového rozhrania v zmysle § 8 písm. a) zákona č. 62/2020 Z. z., t. j. táto premlčacia lehota by mala uplynúť v čase odo dňa účinnosti citovaného zákona - 19. 01. 2021 do 28. 02. 2021, by táto premlčacia lehota bola zachovaná, pretože by neplynula. Podľa § 8 písm. b) zákona č. 62/2020 Z. z., podľa ktorého ak došlo k uplynutiu premlčacej lehoty v čase od 31. 12. 2020 do 19. 01. 2021 (deň účinnosti novely zákona č. 62/2020 Z. z., prijatej pod č. 9/2021 Z. z.), tak táto premlčacia lehota by sa neskončila skôr, ako za 30 dní po dni nadobudnutia účinnosti uvedeného zákona, t. j. 18. 01. 2021. 17. Na základe vyššie uvedeného je možné konštatovať, že ustanovenia § 1 a § 8 zákona č. 62/2020 Z. z. poskytujú ochranu pred premlčaním nároku oprávnenej osoby, avšak uvedené zákonné ustanovenia sa vzťahujú len na tie prípady resp. premlčacie lehoty, ktoré mali uplynúť v § 1 alebo § 8 vymedzenom časovom rámci, t. j. ak by koniec premlčacej lehoty spadol do časového obdobia predvídaného citovanými ustanoveniami. V žiadnom prípade však nemožno vysloviť, že tieto ustanovenia z hľadiska plynutia resp. uplynutia premlčacej lehoty sa vzťahujú generálne na všetky premlčacie lehoty a tieto predlžujú. Preto ak žalobca v podanom odvolaní uviedol, že jeho nároky z faktúry č. XXXXXXXXXXXX a faktúry a č. XXXXXXXXXXXX nie sú premlčané, táto jeho argumentácia nie je správna. 18. V uvedenom prípade tak, ako správne súd prvej inštancie uviedol, pri podaní žaloby 13.

12. 2021 nárok z faktúry č. XXXXXXXXXXXX a faktúry č. XXXXXXXXXXXX sú nárokmi premlčanými, keď faktúra č. XXXXXXXXXXXX bola splatná dňa 15. 10. 2018, a teda premlčacia lehota na uplatnenie nárokov z tejto faktúry aj s príslušenstvom začala plynúť dňom 16. 10. 2018 a uplynula dňom 16. 10. 2021 a faktúra č. XXXXXXXXXXXX bola splatná dňa 15. 11. 2018, a teda premlčacia lehota na uplatnenie nárokov z tejto faktúry aj s príslušenstvom začala plynúť dňom 16. 11. 2018 a uplynula dňom 16. 11. 2021. V prípade faktúry č. XXXXXXXXXXXX a faktúry č. XXXXXXXXXXXX posledný deň lehoty mal pripadnúť teda na deň 16. 10. 2021 a deň 16. 11. 2021, teda úplne mimo časového rámca stanoveného § 1 alebo § 8 zákona č. 62/2020 Z. z.. Z uvedeného dôvodu je nutné dospieť k záveru, že premlčacie lehoty z faktúry č. XXXXXXXXXXXX a faktúry a č. XXXXXXXXXXXX, nie sú a ani nemohli byť ovplyvnené zákonom č. 62/2020 Z. z. a už vôbec nie je možné vysloviť záver, že by sa uvedené premlčacie lehoty predlžovali o 70 dní tak ako to v podanom odvolaní uviedol žalobca, nakoľko predĺženie premlčacej lehoty ani nie je účelom zákona č. 62/2020 Z. z., a to ani v prípade ak by premlčacie lehoty posudzované v konkrétnom prejednávacom prípade spadali do časového rámca stanoveného § 1 a § 8, v ktorom uvedený zákon poskytuje ochranu pred premlčaním práv oprávnených osôb z objektívnych dôvodov v súvislosti so šírením nebezpečnej nákazlivej ľudskej choroby Covid-19.

26. Podľa rozsudku Krajského súdu v Žiline, sp. zn. 7CoCsp/55/2022 zo dňa 08. 02. 2023: „11. Vychádzajúc z vyššie uvedeného, keď odvolací súd bol viazaný odvolacími dôvodmi žalobcu (ods. 1 CSP), na základe ktorých argumentoval, že pokiaľ začala plynúť premlčacia doba od nesplatenej splátky splatnej k 21. 01. 2018 (keď podľa tohto tvrdenia by premlčacia doba uplynula 21. 01. 2021) a že došlo k posunutiu plynutia premlčacích lehôt vzhľadom na podmienky § 1 písm. a), § 8 písm. a) a zákona č. 62/2020 Z. z. (o 76 dní), odvolací súd považoval odvolanie žalobcu za nedôvodné. 12. Vychádzajúc z odvolacích dôvodov žalobcu, že 3-ročná premlčacia lehota začala plynúť odo dňa 21. 01. 2018, ktorá by uplynula potom 21. 01. 2021, je zrejmé, že na daný právny vzťah by sa mohlo vzťahovať len na odvolateľom poukázané ustanovenie § 8 písm. a) zákona č. 62/2020 Z. z. o mimoriadnych opatreniach v justícii v súvislosti s COVID-19, ktoré ustanovenie nadobudlo účinnosť na základe novely citovaného zákona vykonanej zákonom č. 9/2021 Z. z. dňa 09. 01. 2021, zo znenia ktorého vyplýva, že lehoty ustanovené právnymi predpismi v súkromno-právnych vzťahov na uplatňovanie alebo bránenie práv na súde, uplynutím ktorých by došlo k premlčaniu alebo zániku práva, v čase odo dňa účinnosti tohto zákona do 28. februára 2021 neplynú. V zmysle odvolacích dôvodov žalobcu by 3-ročná premlčacia doba uplynula 21. 01. 2021, čo z výkladu vyššie citovaného zákonného ustanovenia § 8 písm. a) zákona č. 62/2020 Z. z. vyplýva, že by premlčacia doba neplynula (zastavila sa) odo dňa účinnosti uvedeného ustanovenia (od 09. 01. 2021) do 21. 01. 2021 (12 dní), čo znamená, že lehota by začala opätovne plynúť od 01. 03. 2021 a uplynula by 12. 03. 2021 (t. j. pripočítaním lehoty 12 dní, v ktorej táto lehota bola pozastavená). Keďže žaloba bola podaná na súd dňa 30. 03. 2021, na základe uvádzaných odvolacích dôvodov v podanom odvolaní k premlčaniu práva došlo. Nemožno akceptovať názor žalobcu v odvolaní, že v zákonom vymedzenom časovom období v zmysle § 1 písm. a) a § 8 ods. 1 písm. a) zákona č. 62/2020 Z. z. zo zákona spočívali všetky premlčacie doby do „en bloc“, keďže na danú vec sa vzťahuje len právna úprava v zmysle § 8 ods. 1 písm. a) zákona č. 62/2020 Z. z. - na premlčacie doby, ktoré by vo vymedzenom období uplynuli. Vychádzajúc z takto vymedzených odvolacích dôvodov odvolací súd považoval odvolanie proti rozsudku súdu prvej inštancie za nedôvodné a z uvedených dôvodov preto rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch ako správny potvrdil.“

27. Podľa rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 43CoCsp/16/2022 zo dňa 07. 07. 2022: „32. Napriek uvedenému odvolací súd udáva, že s právnym posúdením veci súdom prvej inštancie sa stotožňuje, keď aj v zmysle Dôvodovej správy správy k zákonu č. 62/2020 Z. z. opatrenia prijaté týmto zákonom mali za cieľ dočasne zabezpečiť to, že v čase od 27. 03. 2020 do 30. 04. 2020 a následne v čase od 19. 01. 2021 do 28. 02. 2021 premlčacie lehoty nebudú plynúť a prijaté opatrenia mali prispieť k tomu, aby občania a podnikatelia nemuseli nevyhnutne vykonávať úkony potrebné pre uplatňovanie ich práv v súkromnoprávných vzťahoch v čase pandémie z obavy, že by prišli o svoje práva v dôsledku premlčania. Zákonodarca teda nemienil a ani neupravil spočívanie všetkých premlčacích lehôt v čase od 27. 03. 2020 do 30. 04. 2020 a následne v čase od 19. 01. 2021 do 28. 02. 2021, ale zákonodarca mienil a aj upravil len neplynutie tých premlčacích lehôt, uplynutím ktorých by došlo k premlčaniu práva v čase od 27. 03. 2020 do 30. 04. 2020 a následne v čase od 19. 01. 2021 do 28. 02. 2021, t. j. tých premlčacích lehôt, ktorých koniec by uplynul v čase od 27. 03. 2020 do 30. 04. 2020 a následne v čase od 19. 01. 2021 do 28. 02. 2021. Nešlo preto o zákonné neplynutie všetkých premlčacích lehôt tak, ako to mienil žalobca, ale zákon č. 62/2020 Z. z. sa pri posudzovaní otázky premlčacia aplikuje len v prípadoch, kedy

premlčacie lehoty mali uplynúť, t. j. ich koniec mal pripadnúť na obdobie v čase od 27. 03. 2020 do 30. 04. 2020 a následne v čase od 19. 01. 2021 do 28. 02. 2021.“

28. V rovnakom duchu sú aj rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici 43Cob/12/2023, 43CoCsp/19/2022, prípadne rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave 3Cob/22/2022. Je zrejmé, že obdobne rozhodujú súdy naprieč celým Slovenskom a nejedná sa o ojedinelý právny názor tunajšieho súdu.

29. Na základe vyššie uvedeného súd žalobu žalobcu v prevyšujúcom rozsahu z dôvodu premlčania nároku zamietol.

30. Podľa § 251 CSP trovy konania sú všetky preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené výdavky, ktoré vzniknú v konaní v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva.

31. V zmysle § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

32. Podľa § 262 ods. 1, ods. 2 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

33. V zmysle platnej právnej úpravy o konkrétnej výške náhrady trov konania má byť rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozhodnutia. V tejto súvislosti súd považuje za potrebné poukázať aj na článok 17, kde je stanovený princíp hospodárnosti konania, ako aj postup súdu bez zbytočného a neprimeraného zaťažovania strán sporu. Nakoľko úspešnému žalovanému žiadne trovy konania nevznikli, súd rozhodol už v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí, že mu náhradu trov konania nepriznal, a to s poukazom na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/5/2017 zo dňa 25. 01. 2017.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresný súd Vranov nad Topľou, písomne, v príslušnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší subjekt dostal jeden rovnopis s prílohami.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej. Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

a) sa týkajú procesných podmienok,

b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,

c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo

d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona.